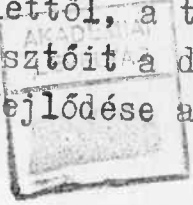

Hozzájárulás!

Kabó Imre
lev. ty

Tisztelt Elnökség!

Közel tíz esztendeje, hogy hazánk felszabadulásával tudományos életünkben olyan új szakasz vette kezdetét, amelyet a teremtő lehetőségek széles megnyilta, a tudományos alkotás egyre kedvezőbb körülményeinek megteremtődése, a magyar tudományosság ugrásszerű fejlődése jellemez. Az elmúlt esztendőkhöz során új tudományos szemlélet alakult ki nálunk; megtanultuk, hogy új módon nézzük tudományos feladatainkat, felismerjük helyünket és szerepünket abban a nagyszerű építő munkában, amely új gazdaságot, új kulturát és új műveltséget teremtett és terem. Ma már természetesnek találjuk, hogy a tudományos munka előtt szélesre tárultak a kapuk; ma már természetesnek tartjuk, hogy a tudományos munka eredményei gyakorlati megvalósulást nyernek; ma már természetesnek tartjuk, hogy államunkban más a társadalmi helyzete s más a társadalmi szerepe a tudomány művelőinek, mint a múltban volt. Az a fal, amely régen a tudományt elválasztotta a gyakorlattól, az elmélet embereit a mindennapi élettől, a tudományos ismereteket s azok terjesztőit a dolgozóktól, leomlott; a tudomány fejlődése az ország, a nép

ügyévé lett, a tudósok a nemzet megbecsült tagjaivá. Alapvetően megváltozott a tudomány és a társadalom viszonya nálunk csakúgy, mint a többi szocialista országban, megváltoztak a tudományos munka társadalmi feltételei, megváltozott a tudomány szerepe, megváltozott a tudósok és a dolgozó nép viszonya. Kérdés, tisztában vagyunk-e teljes mértékben e nagyarányú változás jelentőségével? Vajjon a napi tevékenység sodrában nem felejtjük-e el felmérni, milyen alapvető jelentőségű ez a változás? Nem feledkezünk-e meg arról a különbségről, amely a tudomány szerepében, a tudományos dolgozók megbecsülésében bekövetkezett? S nem utolsó sorban: tisztában vagyunk-e azzal a felelősséggel, amely a magyar tudomány művelőire mindezek folytán a haza, kulturánk, új intézményeink építésében hárul?

Ezek a kérdések szükségszerűen felmerülnek bennünk, amikor a Magyar Tudományos Akadémia arról a kérdéstről tárgyal, hogy csatlakozzék az egész népet átfogó, széleskörű nemzeti mozgalomhoz, a Hazafias Népfronthoz. Aligha kell fejtegetnem ennek a mozgalomnak jelentőségét; aligha kell Fogarasi elvtárs szavai

után kifejtteni, mekkora jelentősége van annak, hogy új, hazafias mozgalom fogja össze a békéért, hazánk függetlenségéért, népünk jólétéért dolgozó emberek széles tömegeit. Abban a hatalmas munkában, amely a szocializmus felépítésében áll, hazánkban rendkívüli feladatokat kell elvégezni s ennek során rendkívüli nehézségeket kell leküzdeni; e feladatok elvégzésére, e nehézségek leküzdésére van kialakulóban nálunk a különböző foglalkozású s nem egyszer számos kérdésben eltérő felfogású embereknek új frontja, azoké, akik egyek a hazaszeretetében, a nép jólétének emelésére irányuló őszinte törekvésben, a kultúra és tudomány szakadatlan növelésére, kulturális kincseink növelésére irányuló törekvésben. Ezeknek soraiban ott kell lenniök nyilván a tudomány magyar művelőinek is, mindazoknak, akik új tudományos eredményekkel gazdagítják országunkat s a tudományos ismeretek terjesztésével nevelik a népet a világnak, a társadalomnak megismerésére.

Nem lebecsülendő az a szerep, amely a tudomány művelőire az új, Hazafias Népfront kereteiben vár. Azoknak a szervezeteknek sorában, amelyek már eddig csatlakoztak a Hazafias Népfronthoz, a Magyar Tudományos Akadémiának, mint a magyar tudomány művelői legfelsőbb szervezetének feladata lesz a népet szolgáló tudomány széles körben való terjesztése, a tudományos eredmények megismertetése a dolgozók legszélesebb köreivel, a társadalom, az állam összefüggéseinek feltárása, egy a népet szolgáló, olyan tudomány fejlesztése, amely a nép tulajdonává is válik.

A magyar tudósok feladata, hogy felelevenítsék és a Hazafias Népfronton keresztül széles körben ható erővé tegyék a népünk előtt álló nagy feladatokra buzdító nemzeti hagyományokat, tudományos és kulturális múltunk nagy emlékeit, történetünknek ma is utat mutató nagy alakjait. Kölcsey azt mondotta, hogy a nemzeti hagyomány sok tekintetben megbecsülhetetlen kincs. "Nem csak azért, - mondotta, - mivel a történelmi tudománynak ha emlékeket nem is, de legalább nyomokat mutat; hanem sokkal inkább azért, mert a nemzeti lelkesedésnek s annál fogva a honszeretetnek v

zércsillaga". A magyar tudomány, amely ápolja és kiemeli az ismeretlenségből nemzetünk nagy hagyományait, vagy megtisztítja azokat a régi rendszer rágalmaitól, a nemzeti lelkesedésnek - s mint Kölcsey mondja, a honszeretetnek - olyan vezércsillagát állítja népünk elé, amely erősíti és szilárdítja a nemzeti egységet.

A Hazafias Népfront mozgalmának keretei között széles lehetőség nyílik arra, hogy a tudomány művelői megtalálják és szorosabban fűzzék kapcsolataikat a dolgozók legkülönbözőbb rétegeivel; a Népfront keretévé válhat a tudósok és gyakorlati szakemberek szoros együttműködésének a közös építő célkitűzések megvalósításában. A Népfront-mozgalom lehetővé teszi, hogy a tudomány dolgozói fokozzák társadalmi tevékenységüket, hogy résztvegyenek az egész népnek politikai-társadalmi megmozdulásában, kifejezésre juttassák véleményüket államunk és társadalmunk különböző kérdéseit illetően, megtalálják társadalmi tevékenységüknek termékeny formáját s mint tudósok és egyben mint állampolgárok résztvegyenek az ország közös ügyeinek megbeszélésében; a Népfront lehetőséget teremt arra, hogy a tudósok még

fokozottabb mértékben tevékeny részesei legyenek a magyar közéletnek.

A Hazafias Népfront tehát egyrészt új lehetőségeket nyit a tudomány dolgozóinak tevékenysége számára, másrészt új, felemelő feladatokat hárít rájuk. Aligha lehet kétséges, hogy a tudomány dolgozói élni kívánnak e lehetőségekkel s vállalják e feladatokat. A Magyar Tudományos Akadémiának a Hazafias Népfronthoz való csatlakozása, amelynek szükségességéről mindnyájan meg vagyunk győződve, ennek ad majd nyilvánvaló, egyértelmű kifejezést.

Sedlmayr Károly
adhatóknak

A Magyar Tudományos Akadémia Agrártudományok Osztálya, a magyar agrárkutatók és az agrárértelmiség széles tömegei lelkes örömmel csatlakoznak a Hazafias Népfronthoz, magukévá teszik annak nagy, népünk felemelkedését szolgáló hivatott célkitűzéseit. A magyar agrárértelmiségre nagy feladatok várnak: mezőgazdaságunk fejlesztése, népünk jobb ellátása közszükségleti cikkekkel, élelmezésünk minőségének javítása, agrárexportunk növelése népgazdasági célkitűzéseink legfontosabb és időszzerűbb feladata. Ezt a feladatot azonban csak úgy teljesíthetjük maradéktalanul, ha az állami gazdaságok és termelőszövetkezetek dolgozó, dolgozó parasztságunk és agrárértelmiségünk összefog és az ipar dolgozóival és mérnökeivel együtt harcol pártunk és kormányunk programjának megvalósításáért.

Első és legfontosabb feladatunk talajaink termőerejének

helyreállítása és fokozása, de ezen túlmenően számos más feladat is vár az agrártudományok terén megoldásra: növénytermesztésünk és állattenyésztésünk fejlesztése, mezőgazdaságunk gépesítése, kártevők és betegségek leküzdése, bőtermőbb és ellenállóbb növényfajták nemesítése, új, hatásosabb műtrágyák és növényvédelmi szerek előállítására, a mezőgazdasági ipar korszerűsítése. Csak az összes erők békés és lelkes összefogása biztosíthatja ezen magasztos célok megvalósítását, mezőgazdaságunk fejlesztését, népünk emelkedő igényeinek fedezését, népgazdaságunk megerősítését.

A magyar agrárértelmiség bebizonyította, hogy felismerte hivatását, ki akarja venni részét abból a harcból, amelyet mezőgazdaságunk színvonalának emeléséért vívunk. Nem feladatom, hogy itt részletesen foglalkozzam azokkal a tudományos és szervezési feladatokkal, amelyek ezen a téren a Magyar Tudományos Akadémia IV. Agrártudományok Osztályára, főbizottságaira,

intézeteire és kutatóira várnak. A Magyar Tudományos Akadémia nagy multja, a mezőgazdasági tudományok haladó hagyományai köteleznek arra, hogy - mindenki a maga helyén - a közös cél érdekében önfeláldozóan munkálkodjék.

Az egész magyar dolgozó néppel együtt a magyar agrárértelmiség és a magyar agrárkutatók egész tudásukkal, lelkes és odaadó munkával kívánják kivenni részüket a hazafias népfront feladatainak megvalósításából, hogy ezzel hozzájáruljanak népgazdaságunk megerősítéséhez és a béke megvédéséhez.

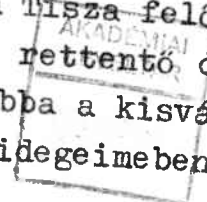

Revész Imre
akadémiai

Azt a néhány szót, ~~amint~~ e helyt és ehhez a nagy üggyhöz kapcsol-
tan elmondanom minden körülmények között kiváltság volna számom-
ra, éppen a mai napon nem mondhatom el másként, mint az egészen mély
megindultság hangján, elhalványulhatatlan személyes emlékek hatása
alatt. Eppen a mai napon van tiz esztendeje, hogy átéltem a felszaba-
dulást, abban a tiszántuli kis hajduvárosban, ahol az akkori lakóhe-
lyemtől, Debrecentől kb. 20 kilométernyi távolságban tartózkodnom
kellett, debreceni lakásomnak és akkori hivatalomnak a bombakárok
miatt átmenetileg használhatatlanná válása ~~miatt~~ következtében.
Mondanom sem kell, hogy ez az első felszabadulási élmény a maga nagy
és megrendítő voltában sem tartalmazta mindazt, amit csak jóval ké-
sőbb, a felszabadulás teljes valóságának mindenoldalu felmérése u-
tán ~~tanulhattam~~ ^(láthattam és) meg én is, annak a magyar értelmiségnek tizezreivel
egyetemben, amely a megelőző negyedszázad alatt a maga hibájából és
megtévesztői vétkéből olyan végzetes tévutakon gázolt. Még akkor
nem tudtam világtörténelmi szempontból áttekinteni, mit jelent a
fasiszta imperializmus szégyenletes bukása a világ népeinek boldo-
gabb jövőjére nézve, de kivált a tőle közvetlenül veszélyeztetett
népeknek és nemzeteknek, ezek közt az enyimnek is, a szabadságára
és függetlenségére nézve. És még akkor azt sem voltam képes való-
sággént érzékelni, hogy ezzel a külső felszabadulással mennyire
mély és milyen természetes összefüggésben áll egy küszöbön lévő
belső felszabadulás: a munka felszabadulása a tőke rabságából a
feudális maradványokkal átszótt tőkés termelési rendnek egy addig
megingathatatatlannak hitt hatalmas európai uralmi területén, hazám-
ban pedig - egyebekről nem szólva - emberi életlehetőségekhez és
nemcsak papiroson létező emberi jogokhoz juttatása annak a "három-
millió koldus"-nak, akikről a Horthy-rendszer csak érzékeny könyveket
tudott iratni a maga hivatalos álszociológusaival, de reálisan gon-
dolkodni és gondoskodni róluk sem nem tudott, sem nem akart.

Ma tiz esztendeje - és ~~még~~ jó darabig azután - ezt, mondom, még
nem láttam világosan. De azért már ez a nap is óriási felszabadulást
hozott számomra, nem is egy, de több irányban.

Felszabadulást hozott, mert egyszerre megrohanta az embert az a csuda-
latosan jó érzés: vége a háborúnak, itt már nem ~~for~~ ^{for}lik a vér és nem so-
kára nem fog folyni tőlünk nyugatabbra és északabbra sem! Hiába dör-
gött még az ágyu napokon keresztül félelmesen a Tisza felől, hiába
próbált az ellenség, a veszett farkas utolsó, rettentő dühével,
visszatérni, egyéb tiszántuli pontokon kívül, abba a kisvárosba is
- ó, ha száz évig élnék is, örökre érezni fogom idegeimeben azt a ti-

zenkét órá^{kat}, sz^{ka}ndatlanul tartó tankcsatát, amelynek nagyobb része ott zajlott le a város közepén, gyenge óvóhelyemtől alig néhány lépésnyire! - hiába dobálta^k még azután is napokig bombákat a semmi katonai jelentőséggel nem bíró városnak legkülönbözőbb pontjaira a dühödten kalózkodó elkésett stukák: az emberi sziveket, a rémületnek egy-egy újabb fagyasztó lehelete után újra meg újra előntötte a megkönnyebbülés meleg árja: itt már megtört az ereje az embergyűlölet, a népellenesség, a nietzsche-hitleri "Herrenmoral" véresen eszelős tajtékzásának s holnap vagy holnapután meg^{for}szának a hazában mindenütt.

De felszabadulást hozott ez a nap számomra azért is, mert egy óriási hazugságnak szennyes és rettegető fátyla mindjárt ezen az első napon elkezdett ketté^{repedni} ~~hasadni~~. Igen, már ettől az első naptól fogva, amikor pedig még vérpárák gőze nehezült a fegyveres cselekmények középpontjába került polgári lakosság lelkére, amelyet a rendkívüli élmények fölkelte izgalmak, szenvedélyek, nélkülözések annyira közel hajthattak volna a vak kétségbeeséshez a maga magára-hagyatottságában - mégis, már ettől az első naptól fogva világosan és aztán egyre világosabban meg lehetett látni valamit. Nem egy új Dzsingisz-kán serege csapott le ránk, ahogyan huszonöt esztendő gonosz ~~az~~ hazug propagandája hi^{rdette} s ahogy még akkor is eszeveszetten bömbölte a hivatalos magyar rádió - hanem embertársakka kerültünk szembe, akiknek számára megszűntünk ellenség lenni, mielőtt a valódi ellenség kitakarodott falaink közül, embertársakkal, akiknek az első perctől kezdve volt megosztott falatjuk az éhezők számára, simogatásuk gyermekeink, gyöngéd segítségük öregeink számára, vigasztaló, biztató és bátorító szavuk mindnyájunk számára. Szovjet tábornokokkal, kisebbrangu tisztekkel és közkatonákkal egyaránt volt alkalmam érintkezni azokban a ~~nap~~napokban. Valamennyinek a szavaiból, és akivel ^(ke) nem tudtam közvetlenül beszélni, a csudálatosan merengő szelidségű szemükből azoknak is kiéreztem és kihallottam valami olyat, amit nemrég Illyés Gyula foglalt csodaszép költői szavakba, a Dózsa György gyönyörű és örökjogu emberi vágyaképen:

Nem. A győzelem nekem
nem hódításra kell; sokkalta többre:
hogy beállítsam kardom egy parasztház
sarkába, nyugodt szívvel, mert a béke
az ilyen sarkokba szeret húzódni -
én meg... juhokat nevelnék! No persze
~~csak~~ nem egyedül...

S gyermekeket is nevelnék.

Ezt észrevenni egy olyan nép Harcos fiaiban, akiket huszonöt eszten-

dön keresztül állítottak be az emberiség és hazánk, az erkölcs és a műveltség legnagyobb ellenségeiként a mi megvakult hiu szemek előtt azok, akik tőlük nem az emberiséget és a hazát, nem az erkölcsöt és a műveltséget, hanem a bőrüket, a vagyonukat, a szemérmetlenül önző ^{szerep} jómódjukat féltették valójában - ezt észrevenni, igen, valódi felszabadulás volt már ezen a napon s méinkább azzá lett azután.

De ezzel a két nagy kezdeti felszabadulási élmánnyel ^{és emlékekkel} már ugyanattól az első naptól fogva válhatatlanul egybeforrott számomra a harmadik.

Riadt tanácsstalanságunk, ^{szittorogó} ~~szittorogó~~ egy-helyben topogásunk nem sokáig tartott - csak addig, amíg a szovjet parancsnokok azt nem mondták nekünk: "Mi nem hódítókként jöttünk ide. Ez az ország a magyaroké és az is marad. Ezt az országot az önök vezetői döntötték romba - az önök hibájából is -, önöknek kell és önöknek lehet is azt újjáépíteniök. Csak azt tanácsolhatjuk: kezdjék el az újjáépítést még ma. Minekünk még van egy kis dolgunk arra a Tisza felé, meg még a katlanba zárt Debrecen is fel kell szabadítanunk - de egy pár nap múlva már leszünk abban a helyzetben, hogy önöknek is elkezdhetünk segíteni. Csak fogják meg a dolog végét addig is!" Ezeknek az egyszerű, józan, meleg emberi szavaknak szinte varázslatos volt a hatásuk. Az emberi és állati hullák büze csak úgy fojtogatott bennünket, mint azelőtt, a házak csak úgy égtek körülöttünk, a stukák csak úgy keringtek a fejünk felett, halált és rombolást hozó utolsó szalvéikkal, a lakosságnak ilyenkor mindig felszínre kerülő társadalomellenes elemei - akik tévesen azt hitték, hogy most az ő paradicsomuk jött el - egy darabig még éppugy garázdálkodtak, mint azelőtt. És mégis minden megváltozott, mihelyt egyszerre és egymás mellett - kisiparos, szegény-paraszt, kétkézi munkás, pap, tanító, harangozó - megfogtuk az ásó-^{kap}nyelet, eltakarítottuk a hullákat, felhajszoltunk egypár kerti fecskendőt a tüzoltásra, biztonságos helyre hordtuk a gyógyszereket, írtuk a kiáltványokat a lakosság számára, egy régi szociáldemokrata

^{his} ácsmester ~~Vagyis...~~ pedig - a legnyugodtabb magyar emberek egyike, akikkel valaha is találkoztam - egy akkora birópáccával a kezében, amelyet még csak Göre Gábor-képeken láttam, elkezdett a rendre és a közbiztonságra hathatósan vigyázni, ^{mint ha ő maga életében egyebet se csinált volna!}

Ez is felszabadulás volt, mégpedig a javából: első átélése a magam és sokadmagam számára annak a lehetőségnek és annak a valóságnak, amit ma így nevezünk: Hazafias front. Atélése annak, hogy valódi hazafiság csak egy van és csak egy lehetséges: a munka, a nagy emberi közösségben végzett munka hazafisága. A rombolás erőinek ellenszegülő, az építés minden alkalmát megragadó és kiaknázó. A mások ^{munkájáért} ~~várára~~

Munka hazafisága; (válogatás és finnyásítás nélkül)

Élni szeretni

~~XXXXXXXXXXXX~~ naplopás minden formáját gyűlölő és üldöző, de minden ^{becsületesen} dolgozni akarónak méltó életlehetőségeket biztosító és erre a célra minden tisztességes és jóakaratú embert egyesítő munka hazafisága. Az a hazafiság, amelyet sem világnézeti ~~XXXXXXXXXXXX~~ eltérések, sem osztályelítéletek vagy csökevények, sem műveltségi színvonalkülönbségek, sem a kenyérgereső foglalkozás különbségei nem tudnak megzavarni és megtéveszteni akkor, amikor meglátja a nyilvánvaló és elodázhatatlan szükségességét az összefogásnak és együttes munkának mindama közös, nagy, egyszerű és elválaszthatatlanul nemzeti és emberiségi célok érdekében, amelyeket ezek a megköphatatlan fényű és ércű szavak zúgnak és ragyognak felénk: emberi szabadság, nemzeti függetlenség, hősi munka, boldogság, béke!

Erre az élményre és ennek új életet teremtő igazságára szabadultam fel én és velem együtt honfitársaim tizezrei 1944 októberének első napjaiban. Azóta ez az élmény, sajnos, nagyon sokakban megfakult. Az elmúlt küzdelmes évtized alatt nagyon sok ^{alkalma nyílt} ~~imperialista~~ ^{nyílt} ~~ellenforradalmiságnak~~, s a határainkon belül vakondokmunkát végző reakciónak. Sokan feledkeztek meg arról a felszabadító kézről, amelyet akkor hálásan megcsókoltak, de még azokról a kerges magyar honfitársi kezekről is, amelyekkel tíz évvel ezelőtt együtt ragadták meg a hulla- és romeltakarító ásót-kapát. Sokan nem akarták megtanulni, vagy siettek elfelejteni, mit jelentett a felszabadulás első hónapjaitól kezdve éppen ennek a nagy nemzeti összefogásnak a kimunkálásában és előrelendítésében a harcedzett magyar kommunisták véltudatos és önfeláldozó energiája. Sokan nem figyeltek fel az öreg Engelsnek arra az 1891-ből való, bölcsen jövőbelátó és a mi magyar népi demokráciánk számára módfelett aktuális figyelmeztetésére, amely szerint szükséges lesz egy "talán kissé szűkös, de erkölcsileg mindenestre ~~XXX~~ nagyon hasznos rövid átmeneti idő" ahhoz, hogy létrejöjjön egy, az osztálykülönbségeket eltüntető, az általános munkakötelezettségre alapított s az anyagi és szellemi javak mind nagyobb bőségét kitermelő új társadalmi rend. / L. a "Marx-Engels: A TÖKE első kötetéről" c. kiadványban 136. o. / Nos hát, sok minden szempontból itt a legfőbb ideje annak, hogy minden honfitársunknak, aki csak erre rászorul, kinyissuk a szemét: ez a mai átmeneti idő, amelyben élünk, világtörténelmi távlatban tekinthető ^{és belőle} nagyon rövid lesz, és erkölcsi hasznáért a magunk ^{javára} az utána következő boldog jövővéért ^{pedig} a gyermekeink és az unokáink számára érdemes vállalni a jelen ^{nemely} szükségességeit, amelyeket könnyebben elhor-

~~XXXXXXXXXXXX~~

dozhatókká tenni és napról napra érezhetőbben lecsökkenteni éppen a Hazafias ^{nép}front magatartása és munkája lesz hivatva.

A Hazafias ^{nép}front, ha jól végzi - már pedig csak mitőlünk, még pedig nem utolsó sorban éppen a magasrendű értelemiségtől, a tudomány em-
berekétől függ, hogy jól végezze ~~is~~ - a munkáját, tulajdonképpen befeje-
zője lesz tiz évvel ezelőtt megkezdődött felszabadulásunknak, mert
a magyar embert ez fogja megszabadítani azoktól az ellenségeitől,
~~akiket~~ ^{akiket} ~~is~~ még eddig legyőzni nem tudott: ~~szélsőséges~~ ^{parányi} és nyálkás, köl-
csönös bizalmatlanságoktól, ostoba és gonosz csodavárásoktól, a mun-
kának még a lefolyt tiz év nagy példamutatásai és eredményei után
is csak valami keserves és gyűlöletes "muzáj" gyanánt való értéke-
lésétől, fegyelmetlenségektől, felelőtlenségektől, basáskodásoktól,
egyszóval mindattól, ami alkalmas megbénítani és guzsbakötni az egy-
más felé becsületes és munkás összefogásra nyúló kezeket.

Csak az a magyar ember érdemli meg a tiz év előtt ajándéba ^k ^p kapott
szabadságot és új életet, aki azt - a Goethe mély szavával szólva
- mindennap újra, belső kényszerűséggel meghódítja. Erre pedig ma
a Hazafias ^{nép}frontban való összefogásunk a legjobb - nem: az egyetlen
alkalom.

Révész Imre

RÉVÉSZ IMRE
ny. egyetemi tanár, akadémikus.

Budapest, Somlói ut 22./XI.ker./

*Radányi ah.
Hatalmazati javaslat*

A Magyar Tudományos Akadémia elnöksége megtárgyalta a Hazafias Népfront Országos Előkészítő Bizottságának felhívását s a magyar tudósok nevében üdvözli a Hazafias Népfront megalakulását, támogatja célkitűzéseit s teljes erejével részt kíván venni munkájában.

A Hazafias Népfront soraiban tömöríti hazánk dolgozóinak legszélesebb rétegeit, megvalósítja azt a ^{népi} nemzeti egységet, amely biztosítja dolgozó népünk anyagi és kulturális felemelkedését, népi államunk fejlődését és megszilárdítását, függetlenségünk megvédését, a béke megőrzését. A Hazafias Népfront elősegíti minden hazáját szerető állampolgár alkotó képességének és tevékenységének kibontakozását, ami az előttünk álló nagy célok elérésének legfőbb záloga. A nemzetnek ebből a hazafias összefogásából és mozgalmából nem hiányozhatnak a magyar tudósok sem, akik teljes odaadással s minden tudásukkal a magyar nép boldog jövőjének építésén fáradoznak.

A magyar tudomány számára a szocializmus építése soha nem látott távlatokat és lehetőségeket tárt fel. A Magyar Tudományos Akadémia egyesíti soraiban a magyar tudósokat e nagyszerű lehetőségek felhasználására, a népünk felemelkedését szolgáló tudomány magas színvonalú művelésére, A haza érdekében végzett lelkesítő és megtisztelő munkájukban erősítik a magyar tudósokat a magyar tudomány múltbeli harcos képviselőinek példái, tudományos életünk nagy nemzeti hagyományai, amelyeket a magyar tudomány művelői gondosan ápolnak. A magyar tudósok a Hazafias Népfrontba tömörült többi dolgozóval **szorosán** együttműködve mindent megtesznek, hogy eredményes **alkotó** munkájukkal elősegítsék a békés építés nagy ügyét, **népünk jólétének**

LEVÉLTÁR

szakadatlan emelését, nemzeti kulturánk felvirágoztatását.

A Magyar Tudományos Akadémia elnöksége, hangot adva a magyar tudósok kívánságának, elhatározta, hogy csatlakozik a Hazafias Népfronthoz s felhívja a tudomány képviselőit, hogy teljes tudásukkal, minden erejükkel támogassák az egész népet átfogó hazafias mozgalmat.

